

RECHT IN DE ROOS

Een klucht in twee bedrijven

door

HUGO RENAERTS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **RECHT IN DE ROOS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **HUGO RENAERTS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2024/0220/052

ISBN 9789038517766

Copyright: © 2024 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be

info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel

www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes kunnen de opvoerrechten worden aangevraagd via de website van UNISONO.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 10 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.unisono.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(6 dames – 4 heren)

TUUR, de man

JOSFINE, zijn vrouw, bezig met een puzzel, de Taj Mahal?

MARIE, de meid

JEF, schilder

JOS, schilder

PAULINE, de buurvrouw

JUFFROUW DE VIEGER, lerares

DOKTERES SCHRAAL

MINNEKE, secretaresse

MON, voorzitter vogelpikvereniging

Allen van middelbare leeftijd; alleen de juffrouw en Minneke zijn jonger.

Het stuk is uitstekend geschikt om in dialect te worden gespeeld. Alleen de juffrouw spreekt in het eerste bedrijf beschaafd. In het tweede bedrijf beschaafd Vlaams of mee dialect.

DECOR

Een huiskamer, die toch helemaal overhoop wordt gezet in de loop van het stuk. Er staan de normale zaken: zeker een sofa en een kastje tegen de achterwand; een fauteuil een klein kastje met teevee, een tafel en stoelen; op de grond een tapijt. Tegen de achterwand hangt een abstract schilderij (vegen en strepen en bollen).

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek op gaat loopt Tuur over en weer met het blok om vogelpik te spelen. Hij kijkt waar hij dat zou kunnen ophangen, maar veel plaats is er niet. Hij probeert hier en daar, zucht en zet zich even neer. Josfine komt op met een kop thee.)

JOSFINE: Hierzie, uwen thee. Dat moogt ge drinken heeft de dokteres gezegd. Dat kan geen kwaad voor uw maag.

TUUR: Thee? Maar ik lust geen thee.

JOSFINE: Dan moet ge dat maar leren lusten.

TUUR: Een slappe koffie kan toch wel.

JOSFINE: De dokteres heeft gezegd: water en thee. En wat doet ge daar met die vogelpikschijf in uw handen?

TUUR: Ik moet die ergens ophangen, hé. Ik moet oefenen. Volgende week is het clubkampioenschap en deze keer wil ik Jeanneke kloppen.

JOSFINE: *(spottend)* Zie eens aan, de mannen kunnen niet winnen van een vrouw.

TUUR: Jeanneke is al drie jaar achtereen kampioen en ik altijd de tweede. Nu wil ik haar eens ne keer laten zien dat ik ook kan winnen.

JOSFINE: En oefenen? Hier? En met uw maagzweer?

TUUR: Ja, die maagzweer kwam juist op tijd. Nu heb ik een hele week vrij en kan ik iedere dag oefenen.

JOSFINE: Maar de dokteres heeft gezegd dat ge veel moet rusten.

TUUR: Ik rust toch ook heel veel.

JOSFINE: Maar niet genoeg.

(Marie komt op.)

MARIE: Moet er nog meer thee zijn, madame?

JOSFINE: *(tot Tuur)* Allee, drink uwen thee uit. Marie heeft een hele pot gezet.

TUUR: *(probeert te drinken)* Hij is nog te heet.

JOSFINE: En vandaag komen de schilders ons muren hier schilderen.

TUUR: *(schrikt)* Vandaag?!!

JOSFINE: Ja, waart ge dat weer vergeten?

TUUR: Verdomme ja, vergeten. Maar ik moet trainen.

MARIE: Maar meneer, ge moet rusten.

TUUR: Ik heb al genoeg gerust. Ik moet nu trainen.

JOSFINE: Dan traint ge maar in een andere kamer.

TUUR: De andere kamers zijn allemaal te klein. Ik heb alleen hier plaats. Laat die schilders volgende week komen.

JOSFINE: Volgende week? Ja, tarara! Ze komen vandaag.

TUUR: Wilt ge dan niet dat ik kampioen word?

MARIE: Ge moet veel rusten, meneer.

TUUR: Ik moet trainen. Oefenen. Ik wil kampioen worden van Recht in de Roos.

JOSFINE: Kampioen in het ziekenhuis. Is dat wat ge wilt?

TUUR: Zo erg is het niet.

JOSFINE: Als de dokteres komt kronkelt ge van de pijn.

TUUR: Dat is kronkelen om te laten zien hoe zeer dat het doet.

JOSFINE: En nu doet het niet zo zeer?

TUUR: Een beetje komedie om vrijaf te krijgen.

MARIE: Ja, madame, daar zijn de mannen goed in hé.

TUUR: *(nors tot Marie)* Is de afwas al gedaan?

MARIE: Ja, ik ben er mee klaar.

TUUR: Dan zal er zeker nog wel wat anders te doen zijn.

JOSFINE: Marie mag na de afwas altijd een half uurtje rusten.

MARIE: Da's vriendelijk van u, madame.

TUUR: En om hoe laat komen die schilders?

JOSFINE: Tegen tien uur.

(Tuur staat recht en gaat weer rond met de schijf, zoekend.)

TUUR: Dan heb ik nog efkens. Waar kan ik die toch hangen?

MARIE: Tegen de deur.

JOSFINE: Maar allee, Marie, als er dan iemand binnen komt op het moment dat meneer met zijn pijltje gooit...

MARIE: Dan doet ge de deur toch op slot, madame.

JOSFINE: En de dokteres, die zou ook voor tien uur komen om te zien hoe het gaat.

MARIE: Ze zal blij zijn dat het zo goed gaat met mijnheer.

TUUR: Het gaat helemaal niet goed. Als ze denkt dat het goed gaat moet ik gaan werken.

MARIE: Daar is nog niemand van dood gegaan, meneer.

TUUR: Ah nee? Ge moet wat meer de gazet lezen. Weet ge hoeveel mensen er verongelukken op hun werk.

MARIE: Nee, hoeveel?

TUUR: Dat weet ik niet uit mijn hoofd. Maar veel.

JOSFINE: Dat zijn mensen die gevaarlijk werk doen. Maar gij... knopen sorteren.

TUUR: Als ik toevallig met m'n vinger in dat machien blijf hangen... dan ben ik hem kwijt.

MARIE: Och, wat doet ge nu met een vinger? Daar gaat ge niet van dood.

JOSFINE: Nee, nee, Marie. Een vinger kan belangrijk zijn.

TUUR: Voilá! En madame kan het weten. *(kijkt rond)* Is hier nu geen enkele

mogelijkheid om die schijf op te hangen?

(Er wordt gebeld.)

JOSFINE: Dat zal de dokteres zijn. Ga maar open doen, Marie.

MARIE: *(sloft af)* Ik vlieg al, madame.

(Tuur legt de schijf in een lade en gaat op de sofa liggen. Tast naar zijn maag en begint te kreunen.)

JOSFINE: Awel, ge zou zweren dat ge echt zoveel pijn hebt.

TUUR: Ja, dat is ook oefenen, hé.

JOSFINE: Ik vraag me af hoe dikwijls... als ik vraag om iets te doen... dan...

(Marie komt binnen met de dokteres. Tuur kreunt hard.)

DOKTER: Maar meneer De Schout. Nog altijd zoveel pijn?

TUUR: *(kreunend)* Verschrikkelijk, madame.

MARIE: Dat is raar. Daarjuist niet.

TUUR: *(met boze blik naar Marie)* Het gaat op en af. Ineens is het er.

JOSFINE: Ja, altijd zo ineens. Scheuten, hé.

DOKTER: Ik heb nog nooit iemand gekend die zoveel pijn had bij een maagzweer. Als het niet beter wordt gaat ge volgende week in observatie.

MARIE: Ja, ik denk ook dat zoiets het beste zal zijn. Ineens opereren.

DOKTER: Geen operatie. Observatie.

JOSFINE: En wat is dat?

DOKTER: In het ziekenhuis doen ze dan allemaal proeven.

TUUR: Tegen die tijd is het misschien beter...

DOKTER: Kom, ga eens op uwe rug liggen en laat me eens voelen.

TUUR: *(doet het)* Ja, gaarne. Ik wil zeggen, ge moet toch weten wat er aan de hand is.

(De dokteres duwt hier en daar in de maagstreek. Tuur kreunt.)

TUUR: Ai... au.... Amai...

DOKTER: *(komt recht)* Ja, het is een raar geval.

TUUR: Hebt je al genoeg gevoeld, madame? Ik wil zeggen: weet ge al wat meer?

DOKTER: Ik denk dat we gaan beginnen met straffere medicijnen.

TUUR: Is dat wel nodig? Voel nog maar eens goed.

JOSFINE: De dokteres weet wel wat ze doet, Tuur.

TUUR: Ja, dat zal wel.

MARIE: Daar heeft ze voor gestudeerd, niwaar? *(tot dokteres)* Is het echt zo erg, madame?

TUUR: *(tot Marie)* Uw half uurke rust is nu wel voorbij, Marie.

DOKTER: Normaal heeft men niet zoveel pijn, maar dat scheelt van mens tot mens.

TUUR: Ik heb heel veel pijn. Vooral als het zeer doet.

DOKTER: En vele mensen moeten braken. *(tot Tuur)* Moet u braken?

TUUR: Wat is dat?

MARIE: Overgeven hé.

TUUR: Ha, ja... ja... nogal.

DOKTER: En misselijk? En geen eetlust?

TUUR: Dat is het. Geen eetlust. Ik krijg geen hap binnen.

MARIE: Maar mijnheer, gisteren hebt ge van die gebraden kip met frieten en appelmoes twee keer bij genomen.

TUUR: *(nors)* Twee heel kleine schepjes. Omdat ik mezelf dwong.

MARIE: En u zei nog dat u het zo lekker vond.

TUUR: Ge rust nu al drie kwartier, Marie!

MARIE: Ja, ik ga dan maar verder.

TUUR: *(wuijt haar weg met de hand)* Ja, veel verder.

DOKTER: Enfin, ik kom morgen terug. Ik hoop dat die medicijnen dan helpen.

JOSFINE: Ik zal er voor zorgen dat hij ze stipt inneemt, dokter.

DOKTER: En geen zware kost eten. Lichte dingen... brood met jam... puree... fijn gemalen groenten...

MARIE: Oh, ik heb voor vanmiddag juist stoofkarbonaden met friet voorzien... dan maak ik voor mijnheer wel iets anders... een frisse salade.

DOKTER: Dat is heel verstandig.

TUUR: *(springt recht, boos tot Marie)* Je kookt wat madame je zegt. *(vermant zich, kijkt even schichtig naar de dokteres en laat zich op de sofa vallen, tastend naar zijn maag)* Oh, daar komt het weer. Dat doet zeer, dat doet zeer...

DOKTER: Rustig blijven, mijnheer.

MARIE: En geen stoofkarbonaden.

TUUR: *(kijkt giftig naar Marie)* Misschien een héél klein beetje.

DOKTER: Wel, tot morgen dan. *(af)*

MARIE: Dan zal ik nu aan die salade beginnen. *(af)*

JOSFINE: Ja, geen stoofkarbonaden.

TUUR: *(nukvig)* Waar bemoeit dat mens zich mee?

JOSFINE: Maar ze is dokter!

TUUR: Ik heb het over de meid. Bemoeiziek mens.

JOSFINE: Ze is gewoon met je begaan. Wees daar blij om.

TUUR: Ja, ik ben heel blij. Zie je niet dat ik zou beginnen dansen... als ik niet zo'n maagpijn had, natuurlijk.

(Hij staat recht en neemt de schijf.)

JOSFINE: Je gaat nu toch niet beginnen oefenen. Je hebt zoveel pijn.

TUUR: Dat komt en dat gaat. Nu is het een heel stuk beter. Ik zou zelfs stoofkarbonaden kunnen eten.

(Er wordt gebeld. Marie komt opgelopen.)

MARIE: Ik ga al, ik ga al.

TUUR: *(binnensmonds)* Wanneer valt ze eens van de trap?

JOSFINE: Dat zullen de schilders zijn. Je zou gewoon nu beter in bed gaan liggen.

TUUR: Waarom? Ik zit hier goed.

JOSFINE: Maar die sofa moet weg. Die muur moet vrij.

TUUR: *(kijkt nadenkend naar de muur)* Moet die muur vrij? Dan...

(Marie komt binnen met de schilders. Die hebben potten bij, borstels en een roller. En veel besmeurde lakens.)

JEF: Zo, daar zijn we dan.

JOS: Zoals afgesproken.

JEF: Wij zijn de Jef en de Jos, van het bedrijf de J&J's.

TUUR: Natuurlijk, de J&J's. Dat staat voor Jef en Jos.

JEF: Ik ben de Jef. Vroeger waren we met vijf...

JOS: Vijf J&J's.

JEF: Maar nu blijven we nog met vier. Jacques en John werken in een ander huis.

JOSFINE: Jacques en John, nog twee met een J. Wat een toeval.

JEF: Maar helaas... Juul is dood.

(Jef en Jos nemen hun pet af, kruisen de handen en buigen het hoofd in eerbied, Even stilte.)

JOS: Hij rustte in vrede.

JEF: Dat heeft hij verdiend.

(Ze zetten hun pet weer op.)

JOS: De Juul was de oprichter van het bedrijf de J&J's.

JEF: We hebben alles aan hem te danken.

JOSFINE: Maar hij...?

JEF: Helaas. En nog zo jong.

JOS: Van een stelling gevallen.

JEF: We hadden die stelling nooit door Piet mogen laten maken.

JOS: Nee, maar we hadden vertrouwen in Piet. Hij was bekend om zijn stellingen.

JEF: Maar nooit meer laat ik nog een stelling zetten door Piet Agoras.

TUUR: Die naam komt me bekend voor.

JOS: *(kijkt rond)* Hier hebben we natuurlijk geen stelling nodig.

JEF: Nee, een plank over een paar stoelen en we komen er wel.

JOS: *(kijkt naar de schijf in de handen van Tuur)* Hé, speelt gij vogelpik?

TUUR: Ik ben in een club.

MARIE: Maar nu moet hij rusten van de dokter. Hij heeft een maagzweer. Hij mag een paar weken niet gooien.

TUUR: *(boos)* Ha, Marie, zijt ge hier nog? Ik dacht dat ge aan het werk waart.

MARIE: Ja, ik zal nu maar efkens verder gaan werken, hé.

TUUR: Dat is een schitterend idee. Ik wist al niet meer wat ge hier deed.

JOSFINE: Zal Marie misschien voor wat koffie zorgen? Dat is altijd plezant om zo te beginnen.

TUUR: Ja, een heel goed gedacht.

JEF: Tegen koffie zeggen we nooit nee, is het niet, Jos?

JOS: Natuurlijk niet.

JOSFINE: Goed zo. Marie, ga koffie zetten.

MARIE: Ja madame *(af)*

JOS: Zo, ge zijt in een vogelpikclub

TUUR: Ja. Recht in de Roos. Zo heet ook het café, ons clublokaal.

JEF: Ha, goed om weten. Want ik heb het niet zo met die moderne vogelpik.

JOS: Darts noemen ze het nu.

JEF: Veel te ingewikkeld. Die goeie ouwe vogelpik was simpel en plezant.

JOS: Dat kunnen we nog gewoon voor ons plezier doen.

JEF: Nu zijn er wereldkampioenschappen en zo en is het allemaal heel ingewikkeld geworden.

JOS: En het kan zo simpel zijn. *(doet of hij gooit)* Zo. Patat! Recht in de roos.

JOSFINE: Mannekes, jullie komen toch om te schilderen?

JEF: Ge hebt gelijk, madame. We lieten ons efkens meeslepen.

JOS: En waar zullen we beginnen?

JOSFINE: Deze muur hier *(achter de sofa)*

JEF: Awel, ja, daar beginnen we dan maar hé Jos.

JOS: Komaan, hup met de geit.

JOSFINE: Ik ga eens kijken hoe ver Marie staat met de koffie. *(af)*

(Jef en Jos rollen het tapijt op naar de andere kant van de muur. Tafel en stoelen verzetten naar één kant. Dan trekken ze de sofa weg van de muur en zetten de tafel ongeveer een halve meter voor de deur. Ondertussen praten ze verder.)

JEF: Vroeger gingen we altijd vogelpikken in De Zwarte Zwaan.

JOS: Maar toen was de Juul er nog bij.

JEF: Maar als we daar kwamen, dachten we altijd aan de Juul.

(Ze blijven staan, nemen hun pet af en staan even stil met gebogen hoofd.)

JOS: Daarom zijn we nu gaan biljarten.

JEF: In de Witte Merel.

JOS: Maar we denken nog dikwijls aan de Juul.

JEF: We missen hem erg.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

